

Arrest

**nr. 157 574 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 oktober 2013.

1.3. Op 13 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 123.895 van 14 mei 2014.

1.4. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 18 februari 2015. Op 3 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en een soennitisch moslim. Uw ouders zijn geboren in Jaffa en na 1948 zijn ze verhuisd naar de Gazastrook. In 1967 zijn ze gevlucht naar Jordanië en werden ze door UNRWA (United Nations Relief and Works Agency) geregistreerd. Op 8 februari 1972 bent u geboren in de Jordaanse hoofdstad Amman. Tot uw dertigste hebt u er gewoond in de Khalid ibn al-Walidstraat en daarna bent u met uw moeder verhuisd naar een huurhuis in de buitenwijk al-Amir al-Hassan.

U hebt uw lager secundair diploma behaald en daarna begon u te werken. U hebt veel verschillende jobs uitgeoefend, maar de laatste twaalf à dertien jaar werkte u bij een koffiebrandery als verantwoordelijke voor het roosteren en malen van koffiebonen.

Begin jaren '90 hebt u vier dagen gevangen gezeten omwille van een vechtpartij. Omstreeks 1997 of 1998 werden u en een paar vrienden opnieuw gearresteerd omwille van een handgemeen. Na een week werd u vrijgelaten.

Uw huis ligt in de buurt van Club Yarmouk, een sportclub van de Moslimbroederschap. U frequenteerde deze club met uw twee vrienden, J.(...) A.(...) en 'A.(...) a.(...)-F.(...), die u al kent van uw schooltijd. J.(...) werd meer dan twaalf jaar geleden gearresteerd door de Jordaanse inlichtingendienst ten gevolge waarvan hij twee jaar in detentie heeft doorgebracht, maar dit belette u niet om met hem bevriend te zijn. In september 2012 vonden in Jordanië betogingen plaats tegen de regering en daarnaast werden ook festiviteiten georganiseerd door de Moslimbroeders waarop zowel leden als niet-leden van deze groepering aanwezig waren. Gezien die festiviteiten in de buurt van uw huis plaatsvonden, was u vaak aanwezig. Op het einde van de toespraken van de Moslimbroederschap begon men telkens te betogen en begonnen mensen slagzinnen te scanderen. Eén keer werd een grote betoging georganiseerd door alle Jordaanse jeugdbewegingen. Die dag waren veel politieagenten en ordetroepen aanwezig en vanop een brug, die loopt over het plein waar werd gedemonstreerd, gooiden regeringsgezinde mensen stenen naar de massa betogers. De demonstratie werd uiteen gejaagd en iedereen vluchtte naar huis.

Eind september 2012 was u buitenshuis toen u telefoon kreeg van uw moeder dat drie personen van de veiligheidsdienst waren langsgekomen om naar u te vragen. Ze nodigden u uit om naar het centrum van de veiligheidsdienst in Jabal al-Husseïn te gaan, de wijk waar u vroeger woonachtig was. U bent die nacht niet naar huis gegaan, maar u bleef overnachten bij uw zus. De volgende dag vernam u van uw zus dat er mensen met een jeep naar uw huis waren gekomen en dat uw moeder hen, gezien dit nu al de tweede keer was dat naar u werd gevraagd, vanop de trappen had gevraagd wat er van u werd verwacht. De volgende dag nam u contact op met een vriend die een hoge rang heeft in het leger om te vragen of hij bij de veiligheidsdienst kon peilen waarom er naar u werd gevraagd. Nadat uw vriend inlichtingen had ingewonnen, wist hij u te vertellen dat de veiligheidsdienst naar u op zoek was op vraag van de algemene inlichtingendienst. Ongeveer één week later, rond vijf uur 's morgens, kwam opnieuw een jeep naar uw huis en werd uw hele huis doorzocht. Ze doorzochten uw slaapkamer en namen exemplaren van een krant en een alarmpistool mee. Daarna begonnen ze uw moeder te ondervragen of u bent aangesloten bij een bepaalde partij. Tevens vroegen ze sinds wanneer u meedoet met de Moslimbroederschap. Uw moeder antwoordde hierop dat u met deze zaken niets te maken had en dat u geen lid was van de Moslimbroederschap. Daarop zeiden ze uw moeder dat ze u wel te pakken zouden krijgen als u zich niet zou aanbieden bij hen. Toen u hierover te weten kwam, begon u schrik te krijgen en bent u naar uw broer gevlucht die in de stad al-'Aqaba woont, op ongeveer vierhonderd kilometer van Amman. U bleef bij hem ondergedoken tot u op 8 december 2012 illegaal met een smokkelaar en nog zeven à acht andere personen per auto naar Turkije bent gegaan. Vanuit Turkije bent u naar Griekenland gereisd. Daar hebt u vanuit een voor u onbekende luchthaven en in het bezit van valse documenten het vliegtuig genomen naar België. Op 17 december 2012 vraagt u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U vraagt asiel aan omdat u door de Jordaanse autoriteiten wordt vervolgd omwille van uw deelname aan activiteiten van de Moslimbroeders. Daarnaast verklaart u, als Palestijn afkomstig uit de Gazastrook, te worden onderdrukt. Zo hebt u geen recht op een ziekteverzekering waardoor medische behandelingen veel geld kosten. Voorts geniet u niet het recht om hoger onderwijs te volgen en om eigendom te bezitten. Als Palestijn wordt u scheef bekeken en uitgescheiden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een tijdelijke Jordaanse identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen uit de Gazastrook, een kopie van uw Jordaanse rijbewijs en een faxkopie van een UNRWA-

registratiekaart neer. Op 17 december 2013 neemt het Commissariaat-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U gaat tegen deze beslissing in beroep en op 14 mei 2014 neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vernietigingsbeslissing.

Op 10 juni 2014 bezorgt u het Commissariaat-generaal de volgende bijkomende documenten: een geboortecertificaat dat werd opgesteld door de Jordaanse overheid en een brief waarin een medewerker van UNRWA attesteert dat u bij UNRWA bent geregistreerd.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied vensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Jordanië en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. U staat als ongehuwde geregistreerd op de UNRWA-kaart van uw ouders en jullie kregen bloem, suiker, rijst en conservenblikken. Daarnaast hebt u uw lager middelbaar diploma behaald aan een UNRWA-school en kreeg u algemene medische zorg van deze organisatie (CGVS I, pp. 4-6). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen. U verklaart te zijn uitgenodigd om zich aan te melden bij de veiligheidsdienst, maar dat u op deze oproeping niet bent ingegaan. U stelt dat de leden van de veiligheidsdienst aan uw moeder hadden gezegd dat ze u wouden ondervragen omwille van uw activiteiten voor de Moslimbroederschap. U stelt dat u hebt deelgenomen aan betogingen en festiviteiten van de Moslimbroederschap en dat u werd gezocht na uw deelname aan een demonstratie in september 2012. Het kan echter bezwaarlijk overtuigen dat de Jordaanse overheid u, gezien u geen lid of sympathisant bent van een politieke partij, noch iemand van uw familie, na deelname aan voornoemde activiteiten van collectieve aard persoonlijk zou viseren. Uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de Moslimbroeders door de Jordaanse autoriteiten momenteel niet als een rechtstreekse bedreiging worden ervaren en evenmin dat de beweging door de autoriteiten zou worden onderdrukt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het inderdaad frequent voorkomt dat betogers worden gearresteerd, maar dat de arrestanten in de meeste gevallen, mits enkele veroordelingen van relschoppers, binnen een tweetal weken weer worden vrijgelaten. Wat uw concrete situatie betreft, stelt u dat u tijdens deze manifestatie geen andere rol dan louter deelnemer op zich hebt genomen. Bovendien stelt u dat er gemiddeld 5000 à 6000 mensen aanwezig waren op dergelijke betogingen, en dat hier zowel leden als niet-leden van de Moslimbroederschap aan deelnamen. Het kan dan ook niet overtuigen dat u als gewone burger, die geen specifiek of uitgesproken politiek profiel heeft, en wiens activiteiten van zeer bescheiden aard waren, problemen zou ondervinden met de Jordaanse autoriteiten louter en alleen omdat hij samen met duizenden andere burgers deelnam aan de betogingen en de festiviteiten die de Moslimbroederschap organiseerde. U naar concrete indicaties gevraagd, antwoordt u dat u één jaar geleden een legerofficier hebt gecontacteerd die u had geadviseerd niet terug te keren omdat uw leven in gevaar is. Dit zijn echter louter uw verklaringen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs, temeer u niet weet waarop deze officier zich baseert als hij zegt dat het gevaarlijk is om terug te keren naar Jordanië. U stelt weliswaar dat de veiligheidsdienst via informanten en camerabeelden op de hoogte zijn van wie deelneemt aan betogingen, maar met deze blote bewering toont u niet in concreto aan dat u persoonlijk zou worden gevisereerd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vrienden J.(...) A.(...) en 'A.(...) a.(...)-F.(...) naar aanleiding van dezelfde manifestatie ook werden opgeroepen voor

ondervraging, maar intussen in vrijheid werden gesteld. U verklaart dat J.(...) A.(...) momenteel nog steeds zijn tijd doorbrengt in de Yarmouk sportclub in Amman en wat 'A.(...) a.(...)-F.(...)' betreft, verklaart u dat hij na zijn ondervraging werd vrijgelaten omdat 'de meeste van zijn activiteiten met sport te maken hebben'. U geeft geen concrete redenen waarom u niet hetzelfde lot zou beschoren zijn en na een eventuele ondervraging niet zou worden vrijgelaten (CGVS I, pp. 9-11 & 17; CGVS II, pp. 6-8).

Betreffende uw verklaringen over uw vrienden, J.(...) A.(...) en 'A.(...) a.(...)-F.(...)', dienen bovendien de nodige bedenkingen te worden gemaakt. Vooreerst is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS enerzijds verklaart zeker te weten dat J.(...) lid was van de Moslimbroederschap terwijl u dit van 'A.(...)' niet met zekerheid weet te zeggen. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat het moeilijk is om aan iemand te vragen of hij al dan niet actief lid is en dat de persoon in kwestie daar ook geen antwoord op zal geven. Dit antwoord wekt de nodige verbazing aangezien u wel zeker bent dat J.(...) lid is en dat u beide vrienden al vanaf de lagere school kent, en jullie de laatste vier jaar voor uw vertrek bijna constant samen jullie tijd doorbrachten in sportclub Yarmouk. Dat u niet met zekerheid weet of 'A.(...)' al dan niet lid is van de Moslimbroederschap, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien dient opgemerkt dat u dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo hebt u tijdens het gehoor dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, expliciet verklaard dat deze twee vrienden lid zijn van de Moslimbroederschap. U voegde eraan toe dat J.(...) A.(...) werkte bij de sportclub, terwijl 'A.(...) a.(...)-F.(...)' op het hoofdkwartier van de Moslimbroederschap werkzaam was. U tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of 'A.(...)' ooit op het hoofdkwartier van de Moslimbroeders werkzaam is geweest, stelt u dit niet te weten. U geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, past u uw verklaringen aan en stelt u dat zij beide leden waren van de Moslimbroederschap en vergaderingen bijwoonden op het hoofdkwartier, maar dat een vergadering bijwonen niet beschouwd wordt als werk. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS past u opnieuw uw verklaringen aan en stelt u dat beide vrienden lid zijn van de Moslimbroeders. Bovenstaande wisselende verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid (Vragenlijst CGVS, 22/01/2013; CGVS I, pp. 12-13, CGVS II, p. 3).

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolging vanwege de Jordaanse overheid.

Wat betreft uw verklaringen dat u als Palestijn afkomstig uit de Gazastrook werd gediscrimineerd in Jordanië dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. U verklaart dat u gezien uw afkomst bij elk probleem werd mishandeld en dat u bijvoorbeeld geen recht hebt op een medische verzekering. U concreet gevraagd welke discriminatie u persoonlijk hebt meegemaakt, verklaart u dat u scheef werd bekeken en bijvoorbeeld tijdens voetbalmatches racistische slagzinnen te horen kreeg. U gevraagd of u daarnaast nog problemen hebt gekend, stelt u dat u iemand bent die probeert weg te blijven van problemen. Het feit dat u geen recht had op een ziekteverzekering en dat u regelmatig racistische scheldwoorden te horen kreeg, is echter onvoldoende om te kunnen spreken van vervolging. 'Vervolging' in de zin van de Conventie van Genève veronderstelt een voortdurende en systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet kan en wil beschermen. De discriminatie waar u gewag van maakt kan echter niet als een dergelijke schending worden beschouwd (CGVS I, pp. 19-20).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Jordanië verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een tijdelijke Jordaanse identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen uit de Gazastrook neer, een kopie van uw Jordaanse rijbewijs, een faxkopie van een UNRWA-registratiekaart, een brief die door een medewerker van UNRWA werd opgesteld en een geboortecertificaat. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. Deze documenten vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Gaza-Palestijnen van 1967, uit Jordanië, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar Jordanië, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn geweest van een tijdelijk Jordaanse paspoort met een geldigheidsduur van twee jaar. Uit uw verklaringen blijkt dat u in het bezit was van een dergelijk paspoort voor Palestijnen uit de Gazastrook. U stelt dat u uw meest recente paspoort in 2010 hebt bekomen en dat het geldig was tot 2012. De smokkelaar zou het paspoort onderweg van u hebben afgenomen (CGVS I, p. 5). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan een vernieuwing van het paspoort bij de Jordaanse autoriteiten vanuit het buitenland bij de consulaire autoriteiten worden aangevraagd. De aanvraag wordt aanvaard in de meerderheid van de gevallen, op voorwaarde dat de aanvrager reeds geregistreerd is

in Jordanië. Het zijn slechts veiligheidsoverwegingen, zoals het behoren tot een islamistische groepering, die een belemmering zouden kunnen vormen voor de vernieuwing van het paspoort. Uit eerdere vaststellingen blijkt evenwel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u wordt vervolgd door de Jordaanse autoriteiten omwille van activiteiten voor de Moslimbroederschap. Bijgevolg zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig/ongegegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1 (A) en 1D van de Conventie van Genève, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, 48/6, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele vorm van objectieve informatie is gebaseerd doch louter gestoeld is op veronderstellingen. Onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stelt verzoeker niet te kunnen begrijpen waarom hij omwille van zijn deelname aan activiteiten van het Moslimbroederschap volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gevisieerd zou worden door de Jordaanse autoriteiten. Er wordt in deze informatie immers gesteld dat, ondanks het feit dat er geen rechtstreekse onderdrukking zou zijn van de beweging, die niet als een rechtstreekse bedreiging zou worden beschouwd, de Jordaanse autoriteiten wel veel arrestaties uitvoeren en dat mensen hierbij in de meeste gevallen binnen de twee weken vrijkomen. Verzoeker kan niet inzien hoe dit een bevestiging inhoudt dat de Moslimbroeders niet gevisieerd worden door de Jordaanse autoriteiten, wanneer in deze informatie wordt bevestigd dat arrestaties van deelnemers aan de betogingen veelvuldig zijn en dat detenties meestal minder dan twee weken duren. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij meermaals deelnam aan activiteiten georganiseerd door het Moslimbroederschap, dat hij sinds vier jaar regelmatig de sportclub in Yarmouk bezocht, dat hij nauwe contacten onderhield met J. A. en met A. a.-F. en dat hij naast de zetel van de Moslimbroeders woonde. Deze feiten worden in de bestreden beslissing niet betwist. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantonen, noch uitsluiten dat de Jordaanse overheid hem *de facto* niet beschouwt als zijnde een sympathisant of zelfs een lid van de Moslimbroeders, aldus verzoeker, die te dezen opwerpt dat het Commissariaat-generaal er dan ook niet in slaagt om de mogelijkheid tot vervolging door de Jordaanse overheid, omwille van de ("gewone") deelname aan desbetreffende politiek getinte activiteiten, uit te sluiten. Omwille van het voorgaande meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vervolgt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins blijkt dat de UNRWA bescherming kan bieden tegen de Jordaanse autoriteiten. De UNRWA Relief and Social Services-programma spitst zich toe op socio-economische noden van de Palestijnse vluchtelingengemeenschap in Jordanië. Nergens in deze informatie wordt melding gemaakt van acties of handelingen die de UNRWA kan ondernemen tegen de Jordaanse overheid, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er dus niet kan van uitgaan dat hij beroep zou kunnen doen op de hulp van de UNRWA met betrekking tot zijn specifieke problemen. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-364/11 El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, van 19 december 2012, meent verzoeker dat UNRWA in de onmogelijkheid is een dergelijke opdracht te volbrengen. Verzoeker stelt dat hij zich verplicht zag om, omwille van dwingende omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, het gebied waar hij gewoonlijk verbleef te verlaten aangezien UNRWA hem niet de nodige bijstand en bescherming kon bieden. Hij bevond zich immers in een situatie van ernstige onveiligheid. Derhalve dient volgens verzoeker artikel 1, D, § 2 van de Conventie van Genève te worden toegepast en dient hij als vluchteling te worden erkend.

Voorts verwijst verzoeker naar de COI Focus “*Jordanie, Statut particulier des réfugiés Palestiniens de Gaza*” dd. 14 oktober 2013 en benadrukt dat hij wel degelijk problemen kan ondervinden om een nieuw paspoort aan te vragen, aangezien er in zijn hoofde veiligheidsredenen bestaan die het verkrijgen van een dergelijk reisdocument kunnen belemmeren. Hij wijst er in dit verband op dat zijn deelname aan verschillende activiteiten van het Moslimbroederschap niet in twijfel wordt getrokken en werpt op dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om na te gaan of deelname aan dergelijke activiteiten geen aanleiding geven tot vervolgingen door de Jordaanse autoriteiten. Vervolgens verwijst verzoeker het Commissariaat-generaal een zeer partiële lezing van de informatie vervat in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, dat het absoluut niet zeker is dat verzoeker opnieuw in het bezit zal gesteld worden van een paspoort. Dergelijke administratieve beslissing wordt genomen op basis van een louter discretionaire bevoegdheid van de instantie in kwestie en is overigens niet wettelijk geregeld. Voorts heeft de NGO Badil erop gewezen dat een vernieuwing van desbetreffend document kan geweigerd worden, zeker wanneer de aanvrager naar het buitenland gereisd is of omwille van redenen van nationale veiligheid, zoals *in casu*. Tevens wijst Badil erop dat de vrijheid van beweging van de Palestijnse vluchtelingen uit Gaza van 1967 meer dan ook wordt beperkt en dat zelfs de tijdelijke verblijfsvergunning waarschijnlijk niet zou worden verlengd door de Jordaanse autoriteiten aangezien deze laatsten trachten om het aantal Palestijnen verblijvende in Jordanië te verminderen. Het is volgens verzoeker voor hem *ipso facto* dus onmogelijk om een reisdocument te bemachtigen van de Jordaanse autoriteiten. In dit kader dient naar de mening van verzoeker rekening te worden gehouden met de nota van UNHCR getiteld “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian Refugees seeking international protection*”. Hierin stelt UNHCR dat onder “opgehouden te bestaan” tevens dient begrepen te worden het bestaan van objectieve redenen die een terugkeer naar UNRWA-gebied verhinderen, waardoor de asielzoeker zich niet opnieuw onder die bijstand of bescherming van de UNRWA kan scharen. In de nota licht UNHCR vervolgens toe welke objectieve redenen een terugkeer van een asielzoeker naar het mandaatgebied van de UNRWA kunnen verhinderen. Hieronder vallen onder meer het bestaan van beperkingen van wettelijke aard, zoals bijvoorbeeld het ontbreken van de vereiste reisdocumenten om te reizen naar, toegang te krijgen tot of zich te vestigen in een land, of de weigering van autoriteiten van het gastland om de betrokkene terug toe te laten tot het grondgebied of de reisdocumenten te vernieuwen. Aangezien hij door de Jordaanse autoriteiten wordt gezocht omwille van zijn activiteiten met het Moslimbroederschap en hij (mede hierdoor) geen reisdocument zal kunnen verkrijgen, besluit verzoeker dat artikel 1, D, § 2 van de Conventie van Genève van toepassing is en dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

Tot slot voert verzoeker aan dat hij niet kan begrijpen op basis van welke redenen hem de subsidiaire bescherming werd geweigerd, aangezien dit hoegenaamd niet onderbouwd werd door enige informatie betreffende de veiligheidssituatie voor verzoeker in het land waar hij gewoonlijk verbleef, als zijnde een Palestijnse vluchteling uit Gaza, die deelnam aan protesten en festiviteiten van het Moslimbroederschap. Omwille van voormelde reden is de bestreden beslissing volgens verzoeker in strijd met de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijst te dezen nog naar en citeert uit het World Report 2013 van Human Rights Watch en een rapport van Amnesty International waaruit moet blijken dat de mensenrechten in Jordanië niet gerespecteerd worden en dat manifestanten onmenselijk behandeld en gefolterd worden door de Jordaanse autoriteiten. Gezien zijn deelname aan politieke betogingen en activiteiten, georganiseerd door de Moslimbroeders, wat niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal, riskeert hij gearresteerd te worden en onmenselijk behandeld en gefolterd, zelfs gedood te worden, aldus nog verzoeker, die hieruit besluit dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van Exil dd.27 april 2015, gezondheidscentrum voor vluchtelingen, waaruit blijkt dat verzoeker naar dit centrum gaat voor psychologische hulp.

Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede attest neer van Exil, gedagtekend 5 november 2015.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat

verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe deze artikelen zouden geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overeenkomstig artikel 55/2 van de vreemdelingenwet onder meer besluiten een asielzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus, hetgeen hij *in casu* gedaan heeft in voorliggende beslissing.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48, 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Jordanië verlaten heeft om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen vervolging vanwege de Jordaanse overheid, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) het feit dat hij geen recht had op een ziekteverzekering en dat hij regelmatig racistische scheldwoorden te horen kreeg onvoldoende is om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Conventie van Genève en (iii) de door hem neergelegde documenten betrekking hebben op zijn identiteit en herkomst, gegevens welke niet ter discussie staan, en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Gaza-Palestijnen van 1967 na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar Jordanië en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA en dat de vernieuwing van het paspoort bij de Jordaanse autoriteiten vanuit het buitenland bij de consulaire autoriteiten kan worden aangevraagd zodat er, mede gelet op de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij wordt vervolgd door de Jordaanse autoriteiten omwille van activiteiten voor de Moslimbroederschap, geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Gelet op het vastgestelde ongeloofwaardig/ongegegrond karakter van zijn asielaanvraag wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet geweigerd.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 april 2015 (CG nr. 1222877), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit

standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Jordanië in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.12.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124 ; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Jordanië in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

2.12.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in hoger aangehaald arrest nr. 123 895 van 14 mei 2014 reeds oordeelde als volgt: "(...) Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op generlei wijze wordt betwist dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen en festiviteiten van de Moslimbroederschap. Gelet op verzoekers verklaringen dat noch hij, noch een familielid lid of sympathisant is van een politieke partij, dat zijn activiteiten beperkt waren tot het louter deelnemen aan de betogingen en festiviteiten die het Moslimbroederschap organiseerde, dat er gemiddeld 5000 à 6000 mensen aanwezig waren op dergelijke betogingen en dat zowel leden als niet-leden van het Moslimbroederschap aan de manifestaties deelnamen, acht de commissaris-generaal het evenwel niet overtuigend dat verzoeker als gewone burger, die geen specifiek of uitgesproken politiek profiel heeft, en wiens activiteiten van zeer bescheiden aard waren, problemen zou ondervinden met de Jordaanse autoriteiten louter en alleen omdat hij samen met duizenden andere burgers deelnam aan de betogingen en de festiviteiten die de Moslimbroederschap organiseerde.

Deze redenering kan evenwel niet worden bijgetreden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds zijn schooltijd bevriend was met J.A. en A. a.-F. en dat deze twee vrienden lid zijn van de Moslimbroederschap. Verzoeker frequenteerde samen met deze twee vrienden Club Yarmouk, een sportclub van de Moslimbroederschap in de buurt van zijn huis. Zijn vriend J.A. werd in het verleden reeds gearresteerd door de Jordaanse inlichtingendienst, ten gevolge waarvan hij twee jaar in detentie heeft doorgebracht (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5 en stuk 5, p. 9 en p. 13). Verzoekers vriendschap met J.A., diens lidmaatschap van de Moslimbroederschap en diens arrestatie en detentie worden in de bestreden beslissing op zich niet betwist. De Raad acht het niet ondenkbaar dat verzoekers vriend J.A. na zijn vrijlating door de Jordaanse inlichtingendienst in de gaten werd gehouden. Dit klemt des te meer daar hij een actief lid van de Moslimbroederschap was die sinds zijn vrijlating in de sportclub Yarmouk werkte (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat ook verzoeker door zijn vriendschap met J.A. mede in de belangstelling is komen

te staan van de Jordaanse inlichtingendienst. In dit opzicht kan naar het oordeel van de Raad niet worden gesteld dat verzoeker als een gewone deelnemer aan activiteiten van collectieve aard in de massa zou zijn opgegaan, noch kan zonder meer worden verondersteld dat hij geen problemen zou ondervinden met de Jordaanse autoriteiten omdat hij samen met duizenden andere burgers deelnam aan de betogingen en de festiviteiten die de Moslimbroederschap organiseerde. Dat verzoeker naar eigen zeggen geen lid was van de Moslimbroeders neemt immers niet weg dat hem door zijn vriendschap met J.A., het feit dat hij regelmatig het clubhuis Yarmouk bezocht en zijn deelname aan activiteiten georganiseerd door de Moslimbroederschap door de Jordaanse autoriteiten mogelijks een sympathie voor en/of lidmaatschap van de Moslimbroederschap wordt toegeschreven. Zoals terecht wordt opgemerkt bevat het administratief dossier evenwel geen informatie omtrent activiteiten van het Moslimbroederschap in Jordanië, het standpunt van de Jordaanse overheid omtrent het Moslimbroederschap of de mogelijke vervolging door de Jordaanse autoriteiten van sympathisanten, leden en deelnemers aan de betogingen en festiviteiten van het Moslimbroederschap. (...)

Zoals correct wordt toegelicht in de thans bestreden beslissing, blijkt uit de actueel aan het administratief dossier toegevoegde informatie (COI Focus “*Jordanië. Situatie van de moslimbroeders*” van 12 maart 2015) dat de Moslimbroeders door de Jordaanse autoriteiten momenteel niet als een rechtstreekse bedreiging worden ervaren en dat de beweging evenmin door de autoriteiten wordt onderdrukt. Ondanks de scherpe oppositie van de Moslimbroeders tegen het binnenlandse en buitenlandse beleid van de regering, met inbegrip van herhaaldelijke boycots van de verkiezingen en de deelname aan talrijke betogingen voor hervormingen, zijn de autoriteiten nooit overgegaan tot een repressie van de beweging en hebben zij deze altijd binnen de limieten van het bestel laten functioneren. De Moslimbroeders op hun beurt hebben nooit radicale standpunten ingenomen en hun rol van bindende en matigende factor binnen het islamgezinde kamp waargenomen. Ondanks het duidelijke antagonisme tussen de Moslimbroeders en de autoriteiten, de conflicten over de machtsparticipatie van de Moslimbroeders en de harde politieke acties zoals de boycot van de verkiezingen, zijn er nog altijd open communicatiekanalen tussen het regime en de Moslimbroeders. De regering zoekt geregeld toenadering tot de Moslimbroeders en probeert hen terug bij de besluitvorming te betrekken door het aanbieden van posten in politieke beslissingsorganen, maar de Moslimbroeders hebben dit gedurende de laatste jaren stelselmatig geweigerd. De autoriteiten laten vreedzame betogingen toe, en de andere vormen van protest worden eveneens getolereerd. Bij betogingen waar het tot gewelddadige incidenten kwam, zijn ook leden van de Moslimbroeders gearresteerd, zoals tijdens de protesten tegen de verhogingen van de brandstofprijzen in november 2012. De meeste betogers werden op aangeven van de koning na minder dan een maand terug vrijgelaten, zo kwamen in december 2012 116 arrestanten vrij maar 13 anderen, die voor zwaardere feiten dan ‘oproepen tot omverwerpen van het staatsbestel (*in casu* anti-royalistische slogans scanderen) werden vastgehouden, bleven opgesloten. Deze personen werden aangeklaagd voor vandalisme en diefstal. Hoewel het aldus bij betogingen van onder andere de Moslimbroeders frequent komt tot arrestaties van betogers, zowel voor het roepen van slogans, maar ook voor het plegen van vandalisme of voor plunderingen, worden de arrestanten in de meeste gevallen binnen een tweetal weken weer vrijgelaten. Toch komt het ook tot veroordelingen voor de State Security Court. Van de tijdens de zware onlusten in november 2012 – waarbij een dode en tientallen gewonden vielen, meer dan 200 betogers werden gearresteerd en het zelfs kwam tot schietpartijen tussen betogers en de ordediensten – gearresteerde betogers werden er evenwel slechts weinigen veroordeeld en de meesten werden weer vrijgelaten (p. 7-9 en p. 11).

Gelet op deze objectieve informatie, die verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht, besluit de Raad dat verzoeker geenszins weet te overtuigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten hoeft te koesteren omwille van zijn deelname aan betogingen en festiviteiten van de Moslimbroederschap. Dat hem door de Jordaanse autoriteiten mogelijks een sympathie voor en/of lidmaatschap van de Moslimbroederschap wordt toegeschreven doet geen afbreuk aan dit besluit daar uit hoger aangehaalde COI Focus duidelijk blijkt dat leden of sympathisanten van de Moslimbroederschap in Jordanië niet louter om deze reden worden gevisieerd of vervolgd. Wat verzoekers individuele, concrete situatie betreft, wordt in de bestreden beslissing bovendien op goede gronden geoordeeld als volgt: “(...) *U naar concrete indicaties gevraagd, antwoordt u dat u één jaar geleden een legerofficier hebt gecontacteerd die u had geadviseerd niet terug te keren omdat uw leven in gevaar is. Dit zijn echter louter uw verklaringen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs, temeer u niet weet waarop deze officier zich baseert als hij zegt dat het gevaarlijk is om terug te keren naar Jordanië. U stelt weliswaar dat de veiligheidsdienst via informanten en camerabeelden op de hoogte zijn van wie deelneemt aan betogingen, maar met deze blote bewering toont u niet in concreto aan dat u persoonlijk zou worden gevisieerd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vrienden J.(...) A.(...) en ‘A.(...) a.(...)-F.(...) naar aanleiding van dezelfde manifestatie ook werden opgeroepen voor*

ondervraging, maar intussen in vrijheid werden gesteld. U verklaart dat J.(...) A.(...) momenteel nog steeds zijn tijd doorbrengt in de Yarmouk sportclub in Amman en wat 'A.(...) a.(...)-F.(...) betreft, verklaart u dat hij na zijn ondervraging werd vrijgelaten omdat 'de meeste van zijn activiteiten met sport te maken hebben'. U geeft geen concrete redenen waarom u niet hetzelfde lot zou beschoren zijn en na een eventuele ondervraging niet zou worden vrijgelaten (CGVS I, pp. 9-11 & 17; CGVS II, pp. 6-8)." Deze vaststellingen en overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift niet concreet betwist, laat staan ontkracht zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd staande blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.12.3. In zoverre verzoeker lijkt aan te voeren dat UNRWA niet in staat is om Palestijnse vluchtelingen te beschermen tegen de Jordaanse overheid, dient vooreerst te worden benadrukt dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt bescherming tegen de Jordaanse autoriteiten te behoeven, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Voorts wijst de Raad erop dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad treedt verwerende partij bij waar ze in de verweernota uiteenzet dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat UNRWA nog steeds in staat is haar opdracht in Jordanië te vervullen. UNRWA blijft derhalve bijstand verlenen aan de Palestina Vluchtelingen en de ontheemde Palestijnen van 1967 in dit gebied. Dit gegeven wordt door verzoeker op generlei wijze betwist. Evenmin brengt hij informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk was om hem op het ogenblik van zijn vertrek de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dit orgaan belast is.

2.12.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: "*Wat betreft uw verklaringen dat u als Palestijn afkomstig uit de Gazastrook werd gediscrimineerd in Jordanië dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. U verklaart dat u gezien uw afkomst bij elk probleem werd mishandeld en dat u bijvoorbeeld geen recht hebt op een medische verzekering. U concreet gevraagd welke discriminatie u persoonlijk hebt meegemaakt, verklaart u dat u scheef werd bekeken en bijvoorbeeld tijdens voetbalmatchen racistische slagzinnen te horen kreeg. U gevraagd of u daarnaast nog problemen hebt gekend, stelt u dat u iemand bent die probeert weg te blijven van problemen. Het feit dat u geen recht had op een ziekteverzekering en dat u regelmatig racistische scheldwoorden te horen kreeg, is echter onvoldoende om te kunnen spreken van vervolging. 'Vervolging' in de zin van de Conventie van Genève veronderstelt een voortdurende en systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet kan en wil*

beschermen. De discriminatie waar u gewag van maakt kan echter niet als een dergelijke schending worden beschouwd (CGVS I, pp. 19-20).” zodat deze motieven onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad benadrukt in dit verband dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Hij brengt in voorliggend verzoekschrift evenmin concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

2.12.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen deze documenten, die allen betrekking hebben op verzoekers identiteit en herkomst – gegevens welke niet ter discussie staan –, niet de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest en het attest ter terechtzitting ingediend en waaruit moet blijken dat verzoeker is doorverwezen om psychologische bijstand te verkrijgen, geeft slechts een weergave van verzoekers eigen beweringen. Voorts wordt geattesteerd dat verzoeker onrustig is, paniekaanvallen heeft, moeilijk slaapt en klaagt over concentratieproblemen. Geen van de elementen in deze attesten zijn evenwel van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag en zijn vrees voor vervolging vanwege de Jordaanse autoriteiten.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Jordanië, blijkt bovendien uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Jordanie, Statut particulier des réfugiés Palestiniens de Gaza*” dd. 21 november 2013) dat Gaza-Palestijnen van 1967 na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar Jordanië en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn geweest van een tijdelijk Jordaans paspoort met een geldigheidsduur van twee jaar. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het bezit was van een dergelijk paspoort voor Palestijnen uit de Gazastrook. De smokkelaar zou dit paspoort evenwel in Turkije van hem hebben afgenomen. Niettegenstaande het weinig aannemelijk moet worden geacht dat verzoeker zijn Palestijnse reistitel, gelet op het belang van dit document, zomaar zou afgeven aan de smokkelaar, blijkt uit hoger aangehaalde informatie en dat de vernieuwing van een paspoort bij de Jordaanse autoriteiten vanuit het buitenland bij de consulaire autoriteiten kan worden aangevraagd. De aanvraag wordt in de meerderheid van de gevallen aanvaard, op voorwaarde dat de aanvrager reeds geregistreerd is in Jordanië. Het zijn slechts veiligheidsoverwegingen, zoals het behoren tot een islamistische groepering, die een belemmering zouden kunnen vormen voor de vernieuwing van het paspoort. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie vervat in hoger aangehaalde COI niet correct zou zijn. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft moeten verlaten omdat hij er vervolgd werd door de Jordaanse autoriteiten, kon de commissaris-generaal op goede gronden besluiten dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker er niet in zou slagen om een nieuw paspoort te bekomen en dat er bijgevolg evenmin redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Waar verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal de beschikbare informatie partieel leest, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf overgaat tot een selectieve lezing van de beschikbare informatie. Immers, het gegeven dat de vernieuwing van het tijdelijk paspoort onder de discretionaire bevoegdheid van de Jordaanse autoriteiten valt, neemt niet weg dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een aanvraag voor een vernieuwing in de meerderheid van de gevallen aanvaard wordt en dat het

voornamelijk veiligheidsoverwegingen zijn die een hinderpaal kunnen vormen voor het bekomen van een nieuw reisdocument. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie. Verzoeker brengt evenwel geen overtuigende argumenten bij die de vaststelling dat hij een vernieuwing van zijn paspoort kan bekomen, kunnen weerleggen. Immers, aangezien hij op generlei wijze aannemelijk heeft kunnen maken dat hij persoonlijk door de Jordaanse autoriteiten wordt gevisieerd of vervolgd omwille van zijn deelname aan activiteiten van de Moslimbroederschap en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat leden of sympathisanten van de Moslimbroederschap in Jordanië niet louter om deze reden worden gevisieerd of vervolgd, kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij aanvoert dat er in zijn hoofde veiligheidsredenen bestaan die het verkrijgen van een nieuw paspoort kunnen belemmeren. Ook de loutere verwijzing naar één van de geraadpleegde bronnen, die er als enige aan twijfelt dat men in het buitenland een vernieuwing van zijn tijdelijk paspoort kan bekomen, dit omdat hij vermoedt dat de Jordaanse autoriteiten een beleid voeren dat er op gericht is om het aantal Palestijnen die op het Jordaans grondgebied verblijven te beperken, volstaat niet om aan te tonen dat *in casu* verzoeker geen vernieuwing van zijn reisdocument zal kunnen bekomen. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, hetgeen hij nalaat te doen.

2.14.1. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de uitsluiting van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad benadrukt andermaal dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen die aan de basis liggen van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar en citeert uit het World Report 2013 van Human Rights Watch en een rapport van Amnesty International om aan te tonen dat de mensenrechten in Jordanië niet gerespecteerd worden, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het geheel van wat voorafgaat, in gebreke.

2.14.2. Verzoeker brengt voorts geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van gewoonlijk verblijf sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden,

aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS